

Padajúci lúč (sykavková rozprávka)

Lienka Školienka sedela na lístočku pred svojím domčekom a sledovala jesenné lúče slniečka. Očká mala privreté, sťa štrbinky na oblôčku. No zrazu sa strhla. Jeden lúč sa približoval k nej... Čo približoval! Rútil sa na ňu ako blesk!

„Jáááj“ volala Školienka a rýchlo sa snažila vstať a skryť sa.

„Jáááj“ volal lúč a padal na miesto, kde ešte pred sekundou sedela Školienka. Sotva sa uhla!

Tresk! Lúč dopadol na list ako tehla, keď ju zhodíš zo šiesteho poschodia.

„Aúú! Moja rúčka!“ zabedákal lúč.

Školienka sa lúču prizrela bližšie. Ale veď toto predsa nie je nijaký lúč! Veď je to chrobák! Dokonca lienka! Ale čudná... Žltá!

„Chúd'a! Tak rýchlo si padala, až sa ti krovky prefarbili na žltó!“ poľutovala ju úprimne Školienka. „No a namiesto sedem veľkých bodiek máš asi sto maličkých!“

„A čo sa tak čuduješ? Veď ja som žltá od narodenia!“

No Školienka z nej nemohla oči spustiť. Žltú lienku veru ešte jakživ nestretla.

„Aspoň na mňa nezízaj, keď mi už nechceš pomôcť!“ hnevala sa žltá lienka a snažila sa postaviť aj s boľavou rúčkou.

Školienka sa konečne zbadala. „Prepáč, pod', ošetrím ti to“ a pomohla jej do domčeka.

Keď už mala rúčku obviazanú, začala žltá lienka vysvetľovať:

„Bolo mi zima, tak som letela bližšie k slniečku. Ale asi som to prehnela, lebo keď som sa zrazu pozrela dolu, zakrútila sa mi hlavička. A potom som padala nadol ako hnilička!“ pokúsila sa už zavtipkovať žltá lienka. „Volám sa Zlatka.“

„Ja som Školienka. Ak chceš, môžeme byť kamarátky.“

Do neskorého večera sa tie dve spolu zhovárali. Zlatka bývala na susednej lúčke, a tak sa dohodli, že sa budú častejšie navštevovať.

V ten deň sa Školienka dozvedela, že všetky lienky na svete nemusia byť červené.

Venované všetkým Alexom do Silvii Havelkovej.